

Automatiserat beslutsfattande i en kommun – beslut gällande trygghetslarm

1. Inledning

Numer finns det möjlighet att tillåta automatiserat beslutsfattande i en kommun enligt 6 kap. 37 och 38 §§ kommunallagen (2017:900), KL. I förarbetsuttalanden betonas att automatiserade beslut – liksom alla andra beslut – i alla delar måste följa gällande lagstiftning, KL, förvaltningslagen (2017:900), EU:s dataskyddsförordning (dataskyddsförordningen) och övrig speciallagstiftning¹.

Denna promemoria kommer framför allt inrikta sig på bestämmelserna i KL, FL och socialtjänstlagen (2001:453), SoL. Promemorian kommer också behandla frågan om beslut om trygghetslarm kan beslutas automatiserat. Denna del kommer behandlas i sammanfattande bedömning (se 5).

Promemorian kommer dock inte gå på bestämmelserna i dataskyddsförordningen. Det kommer ÄVO:s dataskyddskontakt hantera.

2. Kommunfullmäktige

Det är de enskilda nämnderna eller styrelser som fattar det formella beslutet om att införa automatiserat beslutsfattande (se 3.1).

Däremot så kan fullmäktige bli involverat genom att fatta beslut i principiella frågor som är kopplade till automatiserat beslutsfattande, exempelvis ta fram riktlinjer eller vara involverade rörande effektivitetsfrågor i budgetarbetet.

3 En rätt för nämnderna att delegera beslutanderätt till en automatiserad beslutsfunktion införs

Den nya möjligheten till automatiserat beslutsfattande har inordnats i det system som sedan tidigare funnits för styrelse och nämnd att delegera beslutanderätten. I stället för att delegera till ett mänskligt subjekt kan nu beslutanderätten delegeras till en automatiserad

¹ Prop. 2021/22:125 s. 25 f.

beslutsfunktion. Detta innebär att det måste finnas ett tekniskt system för att hantera ärendetypen i fråga. Lagtekniskt har detta lösts så att 6 kap. 37 § KL kompletterats med ”eller en automatiserad beslutsfunktion”.

Delegation till automatiserad beslutsfunktion omfattas även av de allmänna begränsningarna av möjligheten att delegera i 6 kap. 38 § KL. Härtill har införts några ytterligare begränsningar i 6 kap. 38 § andra stycket KL som specifikt berör rätten att delegera till en automatiserad beslutsfunktion. Nämndernas möjlighet att använda sig av automatiserat beslutsfattande är alltså mer begränsad än övrig delegation.

Lagtexten i 6 kap. 37 § KL har fått följande lydelse: ”En nämnd får delegera beslutanderätten till presidiet, ett utskott, en ledamot, en ersättare eller en automatiserad beslutsfunktion i ett visst ärende eller en viss grupp av ärenden. En nämnd får även uppdra åt en anställd att besluta enligt 7 kap. 5 – 8 §§.”

I 6 kap. 38 § KL har ett nytt andra stycke lagts till med följande lydelse: ”Beslutanderätten får inte heller delegeras till en automatiserad beslutsfunktion när det gäller

1. ärenden där beslut överklagas enligt bestämmelserna i 13 kap.,
2. ärenden där beslut enligt lag eller annan författning inte får överklagas,
3. ärenden om upphandling,
4. eller ärenden om auktorisations- eller valfrihetssystem”.²

Det är nämnden själv som beslutar huruvida beslut ska få fattas automatiserat. Något godkännande från fullmäktige krävs inte. Som framkommer ovan ska fullmäktige ta fram riktlinjer när det gäller automatiserat beslutsfattande.

3.2 Delegationsförbud och begränsningar till följd av lagstiftning

De kommunala nämnderna fattar beslut inom vitt skilda verksamhetsområden och med stor variation vad gäller innehållet. Den nya möjligheten att delegera till en automatiserad beslutsfunktion innebär inte att alla beslut kan delegeras till en automatiserad beslutsfunktion.

Det finns begränsningar i kommunallagen och i speciallagstiftning som ger uttryck för att vissa beslut är av sådan principiell karaktär att de bör förbehållas de ansvariga förtroendevalda.³ Beslut som enligt gällande lagstiftning måste fattas av nämnden själv kan alltså inte komma i fråga för delegering.

Användningen av automatiserat beslutsfattande är inte enbart en kommunalrättslig fråga. Regler i förvaltningslagen eller i speciallagstiftning kan innebära att automatiserat beslutsfattande inte är möjligt.

Beslutanderätt som i lagstiftning ges till en utpekad befattningshavare som t.ex. chefsöverläkaren vid vårdinrättning för psykiatrisk tvångsvård (6 b § lagen [1991:1128] om psykiatrisk tvångsvård) kan följaktligen inte automatiseras. Ett annat exempel är beslut som enligt lag måste fattas av rektorn för en skola (2 kap. 10 § skollagen

² Detta gäller från den 1 januari 2024.

³ 6 kap. 38 § KL.

[2010:800]). Begränsningar i möjligheter att delegera kan även följa av mer indirekta krav i lagstiftningen. Det kan exempelvis stadgas särskilda krav på utredning eller handläggning. Ett sådant exempel är ett uppdrag att genomföra en adoptionsutredning enligt 4 kap. 14 § föräldrabalken, där 4 kap. 15 § ställer krav på utredaren som måste anses innebära att endast en fysisk person kan komma i fråga för beslutsfattande. I 11 kap. 10 § socialtjänstlagen ställs krav på att barn ska ges möjligheter att framföra sina åsikter i frågor som rör barnet. Detta får anses innebära ett hinder mot automatiserat beslutsfattande. Ytterligare exempel på när automatiserat beslutsfattande inte kan tillämpas är 3 kap. 3 a § socialtjänstlagen där det uppställs särskilda kompetenskrav på handläggare som utför vissa arbetsuppgifter som gäller barn och unga.⁴

3.3. Förvaltningslagen ska tillämpas

Ärenden hos socialnämnden som avser myndighetsutövning mot någon enskild ska följande bestämmelser i FL:

- 10 § om partsinsyn,
- 11 och 12 §§ om åtgärder om handläggningen försenas,
- 23 § om utredningsansvaret,
- 24 § om när man får lämna uppgifter muntligt,
- 25 § om kommunikation,
- 31 § om dokumentation av beslut,
- 32 § om motivering av beslut,
- 33 och 34 §§ om underrättelse om innehållet i beslut och hur ett överklagande går till, och
- 36 § om rättelse av skrivfel och liknande.⁵

Frågan om ett ärende kan beslutas automatiskt eller inte utgår framför allt från FL:s krav på, utredningsansvar (23 §), kommunikation (25 §), dokumentation (31 §) och motivering (32 § FL). Det måste alltså i varje enskilt fall avgöras om ärendet lämpar sig för automatiserat beslutsfattande.

3.3.1 Utredningsansvar (23 §)

Av bestämmelsen framkommer att en myndighet ska se till att ett ärende blir utrett i den omfattning som dess beskaffenhet kräver. Bestämmelsen ger uttryck för den s.k. officialprincipen och den EU-rättsliga s.k. omsorgsprincipen. Bestämmelsen innebär att det är myndigheten som har det yttersta ansvaret för att underlaget i ett ärende är sådant att det leder till ett materiellt riktigt beslut. Kraven på omfattningen av myndighetens utredningsåtgärder kan variera med hänsyn till ärendets karaktär. Exempelvis behöver en myndighet i praktiken inte vara lika aktiv om ärendet avser en enskilds begäran om att få en förmån av det allmänna, som i ett ärende som avser myndighetens ingripande mot någon enskild.⁶

3.3.2 Kommunikation (25 §)

Av första stycket första meningen följer att en myndighet – innan den fattar ett beslut i ett ärende – ska, om det inte är uppenbart obehövt, underrätta den som är part om allt

⁴ SOU 2021:16 s. 94.

⁵ Jfr 11 kap. 8 § SoL.

⁶ Prop. 2016/17:180 s. 308

material av betydelse för beslutet och ge parten tillfälle att inom en bestämd tid yttra sig över materialet.

Begränsningsregeln i första meningen tar sikte på att undvika onödig kommunikation. Regeln, som innebär att kommunikation inte behöver ske om det är uppenbart obehövt, ska tolkas snävt och är tillämplig enbart i sådana fall där behovet av kommunikation – sett objektivt ur den enskildes perspektiv – är mindre framträdande eller helt saknas. Det måste alltså stå klart för myndigheten att åtgärden att underrätta och ge parten tillfälle att yttra sig är uppenbart obehövlig i den meningen att den inte kan tillföra något i det aktuella ärendet. Ett tänkbart exempel kan i många fall vara kommunikation av handlingar med den som får fullt bifall i ett ansökningsärende där det inte finns någon motpart.⁷

3.3.3 Dokumentation (31 §)

Av 31 § FL följer att det för varje skriftligt beslut ska finnas en handling som bland annat anger vem eller vilka som fattat beslutet (p. 3). Av förarbetena framgår dock att kravet på beslutsdokumentation inte innebär att en myndighet måste inrätta sitt beslutsförfarande på så sätt att alla de uppräknade punkterna alltid måste anges. När ett beslut fattas på automatiserad väg, saknas underlag för dokumentation av i vart fall delar av den information som anges i den i 31 § intagna punktupställningen, bland annat uppgift om beslutsfattare. Enligt regeringens uppfattning hindrar den lagtekniska utformningen av bestämmelsen inte en sådan tillämpning.⁸

3.3.4 Motivering (32 § FL)

När det gäller motivering av beslut stadgas i 32 FL att ett beslut som kan antas påverka någons situation på ett inte obetydligt sätt ska innehålla en klargörande motivering, om det inte är uppenbart obehövt. En sådan motivering ska också innehålla uppgifter om vilka föreskrifter som har tillämpats och vilka omständigheter som varit avgörande för myndighetens ställningstagande. I förarbetena sägs härom bland annat bestämmelser bör utformas särskilt med hänsyn till den enskildes intresse av att ett förvaltningsbeslut presenteras på ett sätt som är begripligt för honom eller henne. En part måste ges möjlighet att förstå hur myndigheten har resonerat för att kunna låta sig övertygas om att skälen är logiska och tillräckliga för den slutsats som myndigheten drar i beslutet, alternativt finna hållpunkter för att överklaga. Det innebär rent konkret att beslutet inte enbart bör innehålla de skäl som har bestämt utgången i ärendet. Skälen bör också presenteras på ett sådant sätt att de blir begripliga för den enskilde.⁹

Motiveringsskyldigheten gäller inte i samma utsträckning om beslutet helt tillgodoser den enskildes önskemål på grundval uteslutande av den enskildes egna uppgifter och det inte finns någon enskild motpart som kan ha ett intresse av att ta del av en motivering för att överväga ett överklagande (gynnande beslut), exempelvis beslut om studiestöd.¹⁰

⁷ Prop. 2016/17:180 s. 311.

⁸ Prop. 2016/17:180 s. 185 och s. 320.

⁹ Prop. 2016/17:180 s. 193 och JO:s beslut 1996/97 s. 253.

¹⁰ Prop. 2016/17:180 s. 191 f. och 321.

3.4 Socialtjänstlagen ska tillämpas

3.4.1 Individuell bedömning

Om den enskilde ansöker om en insats enligt 4 kap. 1 § SoL så ska det göras en individuell bedömning. För att göra detta behöver man svara på följande frågor:

- Hur ser den enskildes behov och önskemål ut?
- Har den enskilde behov av biståndet för att uppnå en skälig levnadsnivå?
- Kan den enskilde själv tillgodose behovet eller kan det tillgodoses på annat sätt?¹¹

Det är inte klart definierat i förarbetsuttalanden vad som avses med skälig levnadsnivå. Skälig levnadsnivå innebär inte bara en nivåbestämning utan ger också uttryck för vilken form av insats, vård och behandling, andra stödformer eller ekonomiskt bistånd, som kan komma ifråga. Att tydligt särskilja nivå från innehåll är omöjligt utan att den skäliga levnadsnivån blir ett uttryck för kvaliteten i insatsen och vilken ambitionsnivå som kan vara rimlig i ett enskilt fall mot bakgrund av rättighetsbestämmelsens syfte.¹²

3.4.2 Förenklat beslutsfattande

Enligt 4 kap. 2 a § SoL kan kommunen erbjuda hemtjänstinsatser till äldre personer utan någon föregående behovsprövning. Det är upp till kommunerna själva att avgöra vilka typer av hemtjänstinsatser, och i vilken omfattning dessa ska erbjudas äldre personer utan behovsprövning. Vid förenklat beslutsfattande kommer utredningen i praktiken bara bestå i att konstatera att den äldre uppnått den ålder eller andra kriterier som kommunen angett i sina riktlinjer. Om den äldre själv vill eller om kommunen bedömer att den äldre behöver mer omfattande insatser än de som erbjuds inom ramen för förenklat beslutsfattande, ska en utredning och behovsprövning alltid göras och bistånd i form av hemtjänst beviljas med stöd av 4 kap. 1 § SoL.¹³

Socialstyrelsen har exempelvis bedömt att insatsen trygghetslarm kan beslutas utan behovsprövning.¹⁴

3.4.3 Utredning och beslut

11 kap. 1 § SoL

Av 11 kap. 1 § SoL framkommer att socialnämnden utan dröjsmål ska inleda en utredning av vad som genom ansökan, anmälan eller på annat sätt har kommit till nämndens kännedom och som kan föranleda någon åtgärd av nämnden.

Utredningen ska ges den omfattningen att den kan leda till ett sakligt korrekt beslut. Om en enskild själv söker nämndens bistånd, bör uppgifter till grund för beslutet hämtas främst från honom själv. Utredning ska begränsas till att avse omständigheter som har betydelse för bedömningen av sökandens behov av stöd eller hjälp. Ofta räcker det räcker den skriftlig utredning från den enskilde, som baseras på uppgifter från hen.¹⁵

11 kap. 5 § SoL

¹¹ Handläggning och dokumentation. Handbok från Socialstyrelsen s. 279.

¹² Prop. 2000/01:80 s. 90.

¹³ Handläggning och dokumentation. Handbok från Socialstyrelsen s. 280.

¹⁴ Meddelandeblad nr 3/2018 s. 2.

¹⁵ JUNO version 36 – kommentar till 11 kap. 1 § SoL.

Av 11 kap. 5 § SoL framkommer att handläggning av ärenden som rör enskilda samt genomförande av beslut om stödinsatser, vård och behandling ska dokumenteras. Dokumentation ska utvisa beslut och åtgärder som vidtas i ärendet samt faktiska omständigheter och händelser av betydelse.

All handläggning av ärenden som rör enskilda och genomförande av beslut om stödinsatser, vård och behandling ska dokumenteras. Med handläggning av ärenden avses alla åtgärder från det att ett ärende anhängiggörs till dess att det avslutas genom beslut. Dokumentation av vad som framkommit vid utredning bör begränsas till vad som behövs för en riktig bedömning av ärendet och dess handläggning.¹⁶

3.5 Vilka ärendetyper kan passa för automatiserat beslutsfattande i en kommun

Som vägledning vid bedömningen av om en ärendetyp lämpar sig för automatiserat beslutsfattande kan jämförelser göras med de ärendetyper som inom statlig förvaltning har bedömts kunna omfattas av ett automatiserat beslutsfattande. Exempelvis så fattar Försäkringskassan, Skatteverket och Transportstyrelsen 80 procent av automatiserade beslut i sammanlagt 46 beslutsprocesser.¹⁷ Det gäller bland annat föräldrapenning, inkomstbeskattning för privatpersoner och körkortstillstånd.

Exempelvis har regeringen uttalat att det kan bedömas som uppenbart obehövligt att motivera ett skattebeslut som uteslutande grundas på uppgifter som deklaranten själv har lämnat. Generellt kan det således vara en rimlig utgångspunkt att ett automatiserat beslutsfattande kan vara lämpligt för beslut där det finns tydliga regler för när ett tillstånd eller en ansökan ska beviljas och beslutet grundas uteslutande på uppgifter som den enskilde själv lämnat. Det ska heller inte uteslutas att ett sådant förfarande kan tillämpas på beslut som grundas även på uppgifter som efter godkännande från den enskilde tillförts beslutsunderlaget.¹⁸ Om det i ett ärende däremot måste göras vissa bedömningar om vissa förutsättningar är uppfyllda, t.ex. bosättning eller visst avstånd, talar detta emot ett automatiskt beslutsfattande.¹⁹

3.6 Nämndens verksamhetsansvar och delegationsbeslut

Nämndens ansvar är av central vikt i fråga om alla former av delegation. När nämnden delegerar sin beslutanderätt innebär verksamhetsansvaret alltid att nämnden måste följa verksamheten och se till att den bedrivs enligt lag och annan författning samt i enlighet med fullmäktiges och nämndens egna direktiv (6 kap. 6 § KL). Ansvaret för ett automatiserat beslutsfattande kommer alltså att ligga på den ansvariga nämnden. Nämnden har att ta ställning till om de rättsliga förutsättningarna som gäller för en viss ärendetyp medger ett automatiserat beslutsfattande och bedöma de risker som finns för verksamheten med att beslut av en viss typ fattas automatiserat. Nämnden har också ett ansvar för hur uppföljning och kontroll av system för det automatiserade beslutsfattandet ska fungera.

¹⁶ JUNO version 36 – kommentar till 11 kap. 5 § SoL.

¹⁷ Riksrevisionens rapport RIR 2020:22 s. 25.

¹⁸ Prop. 2021/22:125 s. 29

¹⁹ Jfr. SOU 2018:25 s. 159 f. och 216 f.

Delegation till automatiserad beslutsfunktion måste föregås av kontroll, utredning och en rad överväganden i fråga om krav i förvaltningslagen och eventuell annan speciallagstiftning samt bedömningar avseende vilka tekniska förutsättningar som måste finnas för att beslutsfattandet ska bli möjligt. Som vid annan delegation överläts till nämnden att bestämma i vilken utsträckning beslut som fattats automatiserat ska anmälas till nämnden.

4. Omvärldsbevakning

Enligt SKR har Uddevalla kommun, Karlstads kommun och Lunds kommun infört automatiserat beslutsfattande gällande beslut om trygghetslarm.

4.1 Lunds kommun

Undertecknad var i kontakt med kvalitetsutvecklare på Lunds kommun (kommunen). Kommunen införde automatiserat beslutsfattande år 2019. Detta med stöd av en utredning från SKR.²⁰

Enligt kvalitetsutvecklaren går det till så att den enskilde ansöker och hen/eller socialsekreteraren lägger in en utredning i datasystemet. Innan roboten fattar beslut så får man svara på vissa frågor. Därefter beslutar roboten om beslut om trygghetslarm enligt 4 kap. 1 § SoL. Besluten är tillsvidarebeslut med ändringsförbehåll. Därefter följer man upp beslutet inom månad. Där man bland annat frågar den enskilde om hur insatsen fungerar. I samband med detta uppmärksammar man också om den enskilde är i behov av andra insatser enligt SoL. I vissa fall har den enskilde ångrat sig och då avslutar man insatsen. Under 2022 fattade man 274 beslut om trygghetslarm.

5. Sammanfattande bedömning

a) En kommun har numer möjlighet att fatta automatiserade beslut med stöd av 6 kap. 37 § KL. Dessa beslut behöver bland annat följa bestämmelserna i FL, bland annat bestämmelserna om utredningsansvar (23 §), kommunikation (25 §), dokumentation (31 §) och motivering (32 § FL).

Om ett beslut är ett rent gynnande beslut, så är kraven enligt FL inte lika långtgående, gällande bland annat kommunikation och motivering. När ett beslut fattas på automatiserad väg, saknas underlag för dokumentation av i vart fall delar av den information som anges i den i 31 § intagna punktuppställningen, bland annat uppgift om beslutsfattare. Det utgör dock inget hinder för att fatta automatiserade beslut (se 3.3.4).

Om det gäller beslut om bistånd, så behöver beslutet även följa 4 kap. och 11 SoL (se 3.4). Exempelvis om det är ett beslut som gäller en insats enligt 4 kap. 1 § SoL, så behöver det göras en individuell bedömning. I bedömningen ska kommunen besluta utifrån att den enskilds behov ska tillgodoses när det gäller skälig levnadsnivå. Om man däremot fattar beslut enligt 4 kap. 2 a § SoL, så behövs det inte göras en individuell bedömning.

b) Undertecknad har stämt av frågan med den juridiska enheten på SLK, om fullmäktige bör ta fram rutin innan man eventuellt beslutar om att införa automatiserat beslutsfattande

²⁰ [SKL-automatiserat beslutsfattande.2018 maj.pdf](#)

i nämnden. SLK hänvisar till Göteborgs Stads riktlinje för styrande dokument²¹. Av den framkommer bland annat att fullmäktige beslutar i ärenden som är av principiell beskaffenhet eller annars av större vikt (5 kap. 1 § KL). Som vägledning kan sägas att beslut som innebär en viss grad av tvång eller kan uppfattas som betungande fattas av fullmäktige. Att införa att införa automatiserat beslutsfattande i en nämnd kommer inte innebära något tvång för den enskilde eller kommer inte anses betungande.

Fullmäktige beslutar även i ärenden som berör fler än en nämnd (stadenövergripande styrande dokument), om inte fullmäktige delegerat rätten till att besluta till enskild nämnd. Det kommer sannolikt behövas tas fram en rutin gällande automatiserat beslutsfattande, och eftersom det gäller beslut om trygghetslarm, så gäller den två nämnder (ÄVO och FFS). Det talar för att fullmäktige kan bli involverat i att ta fram en rutin för detta. Om däremot avsikten är att inledningsvis endast fatta beslut om automatiserat beslutsfattande i ÄVO, då behöver fullmäktige inte bli involverat.

c) Frågan är då om nämnden skulle kunna införa automatiserat beslutsfattande gällande trygghetslarm. I förarbetena till 6 kap. 37 § så ges ingen tydlig vägledning vilka beslut som kan fattas automatiserat eller inte. Enligt förarbetena till förvaltningslagen så kan ett automatiserat beslutsfattande vara lämpligt för beslut i de fall det finns tydliga regler för när ett tillstånd eller ansökan ska beviljas och beslutet grundas uteslutande på uppgifter som den enskilde själv lämnat (jfr prop. 2016/17:180 s. 321). SKR har anfört att det bör gälla ärenden där det kan bli fråga om en masshantering av helt likartade okomplicerade ärenden där alla ansökningar ska bifallas enligt en digital ansökan.²²

Beslut om trygghetslarm fattas med stöd av 4 kap. 1 § SoL i Göteborgs kommun. Det innebär att det krävs en individuell bedömning. Ärenden gällande trygghetslarm är emellertid relativt okomplicerade ärenden, som i huvudsak beslutas utifrån uppgifter från den enskilde. Men för att det ska vara fråga om en individuell bedömning så krävs att utredningen bland annat ”besvarar” om den enskilde själv kan tillgodose behovet eller om behovet kan tillgodoses på annat sätt.

Det bästa hade dock varit att beslut om trygghetslarm, genom automatiserad beslutsfunktion, ska fattas med stöd av 4 kap. 2 a § SoL, eftersom inte det krävs en individuell bedömning. För närvarande är det inte möjligt i Göteborgs kommun, eftersom fullmäktige inte beslutat om detta.

Men min rekommendation är trots allt att man skulle kunna fatta automatiserad beslut gällande trygghetslarm enligt 4 kap. 1 § SoL. I princip alla beslut om trygghetslarm som fattas i Göteborgs kommun (ÄVO), är bifallsbeslut.

Besluten utgår från uppgifter från den enskilde. Den enskilde brukar till exempel uppge att hen känner sig orolig för att ramla och inte kan ta upp sig själv. Hen vill därför ha trygghetslarm för att snabbt påkalla hjälp.

Det är dock viktigt att poängtera att den enskilde behöver i ansökan besvara på frågor om hälsotillstånd och om behovet kan tillgodoses på annat sätt. Besluten bör vara tillsvidarebeslut med återkallelseförbehåll (möjlighet att ompröva besluten) och behöver följas upp relativt snart (cirka en månad efter beslutet). Det behöver också finnas rutiner

²¹ [Göteborgs Stads riktlinje för styrande dokument \(goteborg.se\)](https://www.goteborg.se/om-goteborg/stadsstyrelsen/riktlinjer-for-styrande-dokument)

²² [SKL-automatiserat beslutsfattande.2018 maj.pdf](#) s. 5.

för hur man ska särskilja/identifiera och sedan hantera ärenden som kan leda till avslag. Detta gäller framför allt beslut om trygghetslarm i FFS.

d) Det är också viktigt att betona att det behövs tydliga rutiner på nämndnivå. Ett automatiserat beslutsfattande innebär inte någon förändring vad gäller offentlighetsprincipen och regleringen av offentlighet och sekretess. Utvecklandet av automatiserade beslut kan bli kostsamt och systemen kommer behöva utvärderas noga.²³ I det behövs också göras en analys av andra kostnader som ett införande av automatiserat beslutsfattande skulle kunna innebära.

Henrik Sundgren, förvaltningsjurist ÄVO

²³ Prop. 2021/22:125 s. 33